

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Radovana Suchánka a soudců Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj) a Jiřího Zemánka ve věci ústavní stížnosti stěžovatele **Daniela Hůleho**, zastoupeného Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 2013 č. j. 1 Co 73/2013–104, a proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2014 č. j. 30 Cdo 3127/2013–129, za účasti Vrchního soudu v Praze a Nejvyššího soudu jako účastníků řízení, a Mgr. Ing. Ivany Řápkové, zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, jako vedlejšího účastníka,

t a k t o :

I. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 2013 č. j. 1 Co 73/2013–104 a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2014 č. j. 30 Cdo 3127/2013–129, byla porušena svoboda projevu stěžovatele, zaručená čl. 17 Listiny základních práv a svobod, čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod a čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

II. Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 2013 č. j. 1 Co 73/2013–104 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2014 č. j. 30 Cdo 3127/2013–129, se proto ruší.

O d ů v o d n ě n í :

I. Podstatný obsah ústavní stížnosti

1. Ústavní stížností, doručenou Ústavnímu soudu dne 16. 6. 2014, se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví citovaných rozhodnutí, neboť má za to, že jimi bylo porušeno jeho základní právo na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i jeho základní právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

2. Namítané porušení základního práva na svobodu projevu spatřuje stěžovatel v tom, že napadená rozhodnutí dala – v rozporu s principy vyplývajícími z judikatury Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva – přednost osobnostním právům vedlejší účastnice (veřejně činné osoby) před jeho právem vyjadřovat se ke stavu věcí veřejných.

3. Stěžovatel v tomto kontextu především brojí proti závěru obecných soudů, podle něhož jeho výrok nelze považovat za oprávněnou kritiku, neboť se jednalo o nepravdivé skutkové tvrzení. Stěžovatel uvádí, že v okamžiku, kdy výrok pronášel, veškeré publikované informace svědčily o jeho pravdivosti a úplnosti. Ani informace, které zjistil v průběhu řízení před soudem prvního stupně (a jež měly svědčit o nepravdivosti předmětného výroku), nečinily dle stěžovatele jeho výrok nepravdivým; maximálně jej v důsledku těchto informací bylo možno označit za nepřesný a neúplný. Stěžovatel zároveň zdůrazňuje, že vedlejší

účastnice proti veřejně dostupným informacím, z nichž vycházel, nikdy zásadně veřejně nevystoupila.

4. Z judikatury Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva údajně plyne, že zásahy do svobody projevu (a to zejména do projevu politického) jsou přípustné pouze tehdy, je-li to skutečně nezbytné, např. pokud jsou pod rouškou svobody projevu vědomě šířeny nepravdivé informace. Judikaturu obou těchto soudů interpretuje stěžovatel tak, že v jejím smyslu není možné aprobovat zásah do svobody v projevu v situaci, kdy jde o tvrzení zcela obhajitelné a úplně v kontextu dostupných informací (což se prý stalo právě v nyní projednávané věci).

5. Porušení svého práva na spravedlivý proces pak spatřuje stěžovatel v tom, že odvolací soud vydal v podstatě nepřezkoumatelné rozhodnutí a vyšel pouze z jediného důkazu, přičemž ostatní pominul. Za nedostatečné považuje stěžovatel i odůvodnění usnesení dovolacího soudu; tak lakonické odůvodnění podle jeho názoru otevírá prostor pro libovůli.

6. Za rozporné se svým právem na spravedlivý proces považuje stěžovatel i to, že tvrzením vedlejší účastnice čelil pouze v rámci jedné instance (před odvolacím soudem). Vedlejší účastnice totiž v řízení před soudem prvního stupně neunesla břemeno tvrzení a teprve poté, co její žaloba byla zamítnuta, se rozhodla tvrdit některé skutečnosti v rámci odvolacího řízení. Tím byla stěžovateli v podstatě odepřena jedna soudní instance.

II. Splnění podmínek řízení

7. Ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 *a contrario* zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o Ústavním soudu“), byla podána včas (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) a splňuje ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

III. Vyjádření účastníků a vedlejšího účastníka řízení

8. K výzvě Ústavního soudu se k ústavní stížnosti vyjádřili účastníci řízení a vedlejší účastník.

9. Vrchní soud v Praze ve svém vyjádření toliko odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

10. Nejvyšší soud rovněž pouze odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a vyjádřil přesvědčení, že k porušení základních práv stěžovatele v projednávané věci nedošlo.

11. Vedlejší účastnice ve svém vyjádření uvádí, že svoboda projevu neznamená právo lhát. V řízení podle ní nepochybně vyšlo najevo, že stěžovatelovo tvrzení, podle něhož připravila svým nezákonným postupem město Chomutov o 8 milionů korun, je nepravdivé. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu nepravdivá skutková tvrzení nepoživají ochrany, byť by byla pronášena v rámci kritiky veřejně činné osoby. Stěžovatelovo tvrzení, že jeho výrok byl „pouze“ nepřesný či neúplný, vedlejší účastnice odmítá. Předmětný výrok totiž považuje za zcela nepravdivý a neakceptovatelný. Za nesmyslný považuje argument stěžovatele, podle něhož jej měla utvrdit v přesvědčení o pravdivosti dostupných informací tím, že proti nim nijak veřejně nebrojila. Informace dostupné v médiích („*exekutor žádá od města 8 milionů*“) se totiž od stěžovatelova výroku („*vedlejší účastnice připravila město o 8 milionů*“) značně liší. Tento argument navíc stojí na nepřipustném předpokladu, podle něhož osoba, která se nebrání proti drobnému bezpráví, si zaslouží bezpráví větší. Ve vztahu k právu na spravedlivý proces vedlejší účastnice konstatuje, že odvolací soud nevyšel toliko z jediného důkazu, nýbrž z důkazů všech, přičemž tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího soudu je zcela vágní. Odůvodnění obou napadených rozhodnutí je zcela postačující a souladné s právem stěžovatele na spravedlivý proces. K námitce o porušení zásady dvojinstančnosti řízení

vedlejší účastnice uvádí, že ústavní pořádek v civilním řízení dvojinstančnost negarantuje. Námitku, podle níž vedlejší účastnice (zejména v řízení před soudem prvního stupně) neunesla povinnost tvrzení, považuje za dílem nepravdivou a dílem nepodstatnou. Vedlejší účastnice prý nemusí – jak by stěžovatel chtěl – tvrdit, co přesně považuje za nepravdivé. Zcela postačuje, pokud uvede, že výrok je nepravdivý.

12. Stěžovatel s ohledem na obsah rekapitulovaných vyjádření explicitně uvedl, že své právo repliky neuplatňuje.

IV. Podstatný obsah spisu

13. Z vyžádaného spisu Krajského soudu v Praze, sp. zn. 36 C 260/2011, Ústavní soud zjistil zejména následující skutečnosti.

14. Žalobou, podanou ke Krajskému soudu v Praze, se vedlejší účastnice domáhala, aby stěžovateli byla uložena povinnost omluvit se jí za výroky uvedené v rozhovoru pro studio ČT 24 dne 3. 5. 2011. Předmětné výroky zněly následovně: *„A já musím říct, že chování poslankyně Řápkové, nezákonné chování poslankyně Řápkové, přivedlo město Chomutov cu grunt o 8 milionů do dluhu a upřímně řečeno je docela úsměvné, pokud se nepřizpůsobivá paní Řápková snaží nějakým způsobem bojovat proti nepřizpůsobivým.“* (...) *„V tuto chvíli ty obce tyto nástroje mají a paní Řápková jen dělá velký humbuk, aby to vyvolalo politické body, ale ve své podstatě paní Řápková svým postupem, nezákonnou exekucí, zadlužila město Chomutov o 8 milionů korun. To se jakoby málo ve společnosti ví.“*

15. Vedlejší účastnice požadovala omluvu za výroky *„nezákonné chování poslankyně Řápkové, přivedlo město Chomutov cu grunt o 8 milionů do dluhu“* a *„zadlužila město Chomutov o 8 milionů korun“*. Tato tvrzení prý byla nepravdivá a s ohledem na to, že se jednalo o tvrzení skutková (a nikoliv hodnotové soudy), nelze je považovat za oprávněnou kritiku veřejně činné osoby.

16. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 11. 2012, č. j. 36 C 260/2011-65, žalobu zamítl a vedlejší účastníci uložil povinnost nahradit stěžovateli náklady řízení. Vyšel přitom z následujícího skutkového stavu. Město Chomutov předalo část svých pohledávek k vymáhání soudnímu exekutorovi Janu Paraskovi, který za účelem vymožení pohledávek přistoupil k exekuci vyplacených sociálních dávek dlužníků. Oprávněný (město Chomutov) byl s tímto způsobem exekuce srozuměn a vedlejší účastnice tento postup veřejně prosazovala. Některé z těchto exekucí byly posléze soudy označeny za nezákonné, o čemž informovala média. Exekutor Jan Paraska exekuce zastavil a oprávněnému nařídil uhradit náklady exekuce ve výši 8.112.000 Kč. Oprávněný tyto náklady uhradit odmítl a proti rozhodnutím, jimiž mu byla tato povinnost uložena, se bránil soudní cestou. Rovněž o těchto událostech média informovala. Zhruba rok poté (v květnu 2011) pronesl stěžovatel předmětné výroky. Exekutor Jan Paraska ovšem v blíže nezjištěném okamžiku (v mezidobí) svá rozhodnutí o náhradě nákladů exekuce zrušil a byla mu vyplacena pouze záloha ve výši 900.000 Kč, z čehož polovina byla posléze oprávněnému vrácena.

17. Na základě uvedeného skutkového stavu dospěl Krajský soud v Praze k závěru, že faktické jádro výroku (tj. že vedlejší účastnice způsobila městu Chomutov dluh ve výši 8 milionů korun) nebylo nepravdivé, nýbrž „pouze“ nedbalé a nepřesné. Tuto nedbalost a nepřesnost spatřoval krajský soud zejména v tom, že za nezákonný způsob exekuce byla vedlejší účastnice odpovědná jen částečně a že přinejmenším stejný podíl na tom měl sám exekutor. Podle krajského soudu však nebylo lze tvrdit, že by vedlejší účastnice za nezákonný způsob exekuce neodpovídala vůbec – o způsobu exekuce totiž věděla, aktivně jej prosazovala a s exekutorem spolupracovala. Stěžovatel podle krajského soudu rovněž mohl zjistit, že s požadavkem na úhradu nákladů ve výši cca. 8 milionů korun vedlejší účastnice

nesouhlasila. Konečně pak krajský soud vzal v úvahu, že od tohoto požadavku exekutor v určité (blíže nezjištěné) době ustoupil a reálně vyplaceno bylo jen 900.000 Kč (z čehož část byla později městu Chomutov vrácena). V tomto ohledu však krajský soud zdůraznil, že není jisté (resp. nebylo prokázáno), že by stěžovatel tuto skutečnost mohl zjistit předtím, než předmětný výrok pronesl. Taková míra nepřesnosti a ani poněkud expresivní forma výroků však podle krajského soudu nepřekračovala meze přípustné kritiky osoby veřejně činné, a to i s ohledem na skutečnost, že na stěžovatele jako na běžného občana nelze ohledně ověřování přesnosti podkladů klást stejné nároky jako např. na novináře.

18. Po rozhodnutí soudu prvního stupně se stěžovatel vedlejší účastníci omluvil za vytýkané nepřesnosti výroku (č. 1. 90). Konkrétně uznal, že výrok byl nepřesný, pokud se týče výše dluhu (tj. že místo 8 milionů Kč bylo vyplaceno jen 900.000 Kč), a dále uznal, že nesprávně kladl celou záležitost za vinu pouze vedlejší účastníci, ač se na ní výraznou měrou podílel i exekutor Jan Paraska.

19. Proti tomuto rozhodnutí podala vedlejší účastnice odvolání, na jehož základě Vrchní soud v Praze napadeným rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně změnil a uložil stěžovateli povinnost zaslat vedlejší účastníci písemnou omluvu tohoto znění: „*Dne 3. 5. 2011 jsem při svém rozhovoru pro studio ČT 24 pronesl na adresu poslankyně PS ČR Ivany Řápkové nepravdivé tvrzení, že nezákonné chování poslankyně Řápkové přivedlo město Chomutov cu grunt o 8 milionů korun do dluhu, a že paní Řápková tímto postupem, nezákonnou exekucí zadlužila město Chomutov o 8 milionů. Tímto se omlouvám paní poslankyni Ivaně Řápkové za toto tvrzení a důsledky, které jeho zveřejnění mohlo způsobit.*“ Pokud se týče požadavku vedlejší účastnice, aby omluva obsahovala navíc ještě samostatnou větu „*Toto tvrzení je nepravdivé*“, byla žaloba zamítnuta. Dále Vrchní soud v Praze uložil stěžovateli povinnost nahradit vedlejší účastníci náklady řízení před soudem prvního stupně i náklady řízení odvolacího. Toto rozhodnutí odůvodnil odvolací soud tím, že výrok stěžovatele byl nepravdivý. Nezákonost exekuce totiž byla prokázána pouze v jednom případě z cca 1200. Nebylo přitom ani prokázáno, že všechny exekuce (či jejich většina) byly vedeny na dávky v hmotné nouzi. Nebylo rovněž prokázáno, že by v důsledku nezákonných exekucí vznikl dluh ve výši 8 milionů korun. Vedlejší účastnice totiž v řízení prokázala, že se proti rozhodnutí exekutora (ukládajícímu městu Chomutov povinnost uhradit náklady řízení ve výši cca. 8 milionů korun) bránila soudní cestou a exekutor následně své rozhodnutí zrušil. Město Chomutov proto zaplatilo pouze náklady na exekuci ve výši 900.000 Kč, přičemž cca polovina této částky byla městu Chomutov vrácena na vymožených pohledávkách.

20. Dovolání stěžovatele bylo Nejvyšším soudem odmítnuto jako nepřípustné. V odůvodnění svého rozhodnutí se dovolací soud v podstatě ztotožnil s hodnocením věci provedeným soudem odvolacím a dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř.

V. Vlastní hodnocení Ústavního soudu

21. Ústavní soud ustáleně judikuje, že jeho úkolem je v řízení o ústavní stížnosti jen ochrana ústavnosti a nikoliv zákonnosti [čl. 83, čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky)]. Ústavní soud není povolán k přezkumu aplikace podústavního práva a může tak činit jen tehdy, jestliže současně shledá porušení základního práva či svobody, protože základní práva a svobody vymezují nejen rámeček normativního obsahu aplikovaných právních norem, nýbrž také rámeček jejich ústavně konformní interpretace a aplikace. Interpretace zákonných a podzákonných právních norem, která nešetří základní práva v co nejvyšší míře, při současném dodržení účelu aplikovaných právních norem, anebo interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, pak znamenají porušení základního práva či svobody.

V. a) Východiska přístupu Ústavního soudu k posouzení kolize mezi svobodu projevu a osobnostními právy

22. V nyní posuzovaném případě, ač jde v rovině podústavního práva o občanskoprávní spor na ochranu osobnosti, nepochybně dochází též ke střetu dvou subjektivních ústavních práv, a to svobody projevu zaručené čl. 17 Listiny, a práva na ochranu osobnostních práv podle čl. 10 odst. 1 Listiny. Svobodou projevu přitom argumentuje stěžovatel a ochranou osobnosti vedlejší účastnice.

23. Ústavní soud setrvale judikuje, že funkcí soudů a justice obecně je poskytovat ochranu právům jednotlivce (čl. 90 věta první Ústavy), v demokratickém právním státě založeném na úctě k právům a svobodám člověka a občana (čl. 1 odst. 1 Ústavy) pak i ochranu základním právům a svobodám (čl. 4 Ústavy). Ne vždy jsou všechna základní práva přímo vykonatelná a působí vůči jednotlivci bezprostředně. V některých případech působí pouze zprostředkovaně skrze jednotlivé normy podústavního práva tak, že se uplatňují při jeho interpretaci a aplikaci. Tak je tomu ve vztazích horizontálních, tedy ve vztazích, které nejsou založeny na nadřízenosti a podřízenosti, tj. ve vztazích, v nichž jsou si jejich účastníci rovni. Proto při výkladu či aplikaci podústavního práva na takové vztahy jsou soudy povinny toto uplatnění ústavně zaručených práv a svobod pečlivě vážit a brát v potaz tak, aby současně dostály své povinnosti poskytovat ochranu jak právům v rovině podústavního práva, tak právům základním [viz např. náleze ze dne sp. zn. I. ÚS 185/04, 14. 7. 2004 (N 94/34 SbNU 19)]; veškerá judikatura Ústavního soudu je dostupná rovněž na <http://nalus.usoud.cz>. Ústavní soud též konstantně zdůrazňuje povinnost státních orgánů, resp. orgánů veřejné moci, interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod [srov. kupř. náleze sp. zn. III. ÚS 139/98 ze dne 24. 9. 1998 (N 106/12 SbNU 93)], z čehož vyplývá pro obecné soudy povinnost interpretovat jednotlivá ustanovení podústavního práva z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně zaručených práv a svobod. Ústavní soud zasáhne do rozhodovací činnosti obecných soudů a bude chránit základní práva, „pokud se obecné soudy dopustily omylu při hodnocení významu základního práva nebo svobody. Obecně: čím závažnější zásah obecného soudu do určitého práva, tím důkladnější přezkum rozhodnutí obecného soudu Ústavním soudem“ [srov. náleze sp. zn. I. ÚS 367/03 ze dne 15. 3. 2005, N 57/36 SbNU 605)].

24. Obecné soudy proto byly v nyní projednávaném případě konfrontovány s nutností posoudit spor na ochranu osobnosti též optikou kolidujících ústavních subjektivních práv stěžovatele, na straně jedné, a vedlejší účastnice na straně druhé. Význam každého z kolidujících ústavních práv je pak determinován skutkovými okolnostmi případu a k nim se pojící judikaturou Ústavního soudu, popř. Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“), v jejichž rozhodovací činnosti již byla kolize svobody projevu a osobnostních práv opakovaně řešena.

25. Evropský soud pro lidská práva v této souvislosti setrvale zastává postoj, že jakékoli zásahy do politické diskuse vyžadují přísný přezkum (srov. např. rozsudky Castells proti Španělsku ze dne 23. 4. 1992, č. 11798/85, odst. 42 či Ceylan proti Turecku ze dne 8. 7. 1999, č. 23556/94, odst. 34). Z jeho judikatury přitom plyne, že řešení nastíněné kolize závisí vždy na celkovém kontextu každého individuálního případu; na druhé straně však lze z relevantní judikatury abstrahovat jistá východiska (typové problémy), na jejichž posouzení musejí soudy v případech kolize mezi svobodou projevu a osobnostními právy své rozhodnutí založit (k tomu srov. i náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1511/13 ze dne 20. 5. 2014, z něhož Ústavní soud v následujících odstavcích částečně vychází).

26. Prvním důležitým aspektem, který je nutno při vyvažování vzít v potaz, je *klasifikace samotných sporných výroků* stěžovatele. Ústavní soud totiž ve své dosavadní rozhodovací

praxi ustáleně vyžaduje, aby soudy braly v potaz, zda sporné výroky mají charakter skutkového tvrzení či hodnotícího (hodnotového) soudu [srov. kupř. nález sp. zn. I. ÚS 156/99 ze dne 8. 2. 2000 (N 19/17 SbNU 133), nález sp. zn. IV. ÚS 146/04 ze dne 4. 4. 2005 (N 71/37 SbNU 9), či nález sp. zn. I. ÚS 367/03 ze dne 15. 3. 2005, N 57/36 SbNU 605], což je požadavek plně korespondující též s rozhodovací praxí ESLP (srov. rozsudek ve věci Lingens proti Rakousku ze dne 8. 7. 1986, stížnost č. 9815/82, odst. 46). Uvedené rozlišení je z ústavního hlediska důležité zejména proto, že samy hodnotící soudy nepodléhají důkazu pravdy, zatímco oprávněnost skutkových tvrzení je do značné míry determinována jejich pravdivostí.

27. K uvedenému je nutno dodat další důležitý aspekt, a to *charakter či povahu kritizovaných skutečností*. Ve zmíněném nálezu sp. zn. IV. ÚS 1511/13 šlo o hodnocení veřejného projevu starosty obce (ve formě článku v místním tisku), ve kterém starosta obce bilancoval končící volební období. Jde tak zjevně o otázky týkající se politiky, resp. věcí veřejných. Právě v kontextu debaty o věcech veřejných, resp. politických, poskytuje Ústavní soud i Evropský soud pro lidská práva názorům zaznívajících v takovýchto debatách velmi silnou ochranu. Svoboda projevu totiž představuje „jeden ze základních pilířů demokratické společnosti, jednu ze základních podmínek jejího pokroku a rozvoje každého jednotlivce“, přičemž „se vztahuje nejen na ‚informace‘ a ‚myšlenky‘, které jsou přijímané příznivě či jsou považovány za neškodné či bezvýznamné, ale i na ty, které zraňují, šokují nebo znepokojují“ [rozsudek ESLP Handyside proti Spojenému království ze dne 7. 12. 1976, č. 5493/72, odst. 48]. V této souvislosti pak Ústavní soud uvádí, že „základní právo na svobodný projev je třeba považovat za konstitutivní znak demokratické pluralitní společnosti, v níž je každému dovoleno vyjadřovat se k věcem veřejným a vynášet o nich hodnotící soudy. Věcí veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. např. činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce; věci veřejnou je ovšem i umění včetně showbyznysu a dále vše, co na sebe upoutává veřejnou pozornost. Tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob, mohou být veřejně posuzovány. Při kritice veřejné záležitosti vykonávané veřejně působícími osobami platí z hlediska ústavního presumpce o tom, že jde o kritiku dovolenou. Jde o výraz demokratického principu, o výraz participace občanské společnosti na věcech veřejných“ [srov. nález sp. zn. IV. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2007 (N 111/46 SbNU 41)].

28. S tím úzce souvisí další důležité kritérium, které je nutno při vyvažování svobody projevu a osobnostních práv brát v potaz, a to *status osoby*, která je kritikou dotčena. Obecně platí, že limity přijatelné kritiky jsou širší u politiků, než u soukromých osob. Jak konstantně judikuje ESLP, politici se na rozdíl od soukromých osob nevyhnutelně a vědomě podrobují důkladné kontrole každého svého slova a činu ze strany novinářů, i ze strany široké veřejnosti, a v důsledku toho musí prokázat vyšší míru tolerance (srov. rozsudky Lingens proti Rakousku ze dne 8. 7. 1986, č. 9815/82, odst. 42 nebo Incal proti Turecku ze dne 9. 6. 1998, č. 22678/93, odst. 54). Pojem „politik“ je ze strany ESLP vykládán nejen jako politik působící na úrovni celostátní, ale i na úrovni regionální a místní (srov. rozsudek Kwicień proti Polsku ze dne 9. 1. 2007, č. 51744/99, odst. 52). V souladu s přístupem ESLP uvádí též Ústavní soud, že „práva na ochranu osobnosti se mohou samozřejmě domáhat i politikové a ostatní veřejně činné osoby, měřítko posouzení skutkových tvrzení a hodnotících soudů jsou však v jejich případech mnohem měkčí ve prospěch novinářů a jiných původců těchto výroků“ [nález sp. zn. IV. ÚS 146/04, ze dne 4. 4. 2005 (N 71/37 SbNU 9)], resp. že „osoby veřejně činné, tedy politici, veřejní činitelé, mediální hvězdy aj., musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané“ [nález sp. zn. I. ÚS 367/03 ze dne 15. 3. 2005 (N 57/36 SbNU 605)]. Z hlediska míry přípustné expresivity hodnotových soudů pak konstatoval Ústavní soud již ve své rané judikatuře, že „veřejně šířená stanoviska by zásadně neměla vybočit z mezí v demokratické společnosti obecně uznávaných pravidel slušnosti, neboť jinak by ztratila charakter

korektního úsudku nebo komentáře a jako taková by se mohla ocitnout mimo meze ústavní ochrany“ [srov. nález sp. zn. III. ÚS 359/96 ze dne 10. 7. 1997 (N 95/8 SbNU 367)].

29. Jak již však shora naznačeno, Ústavní soud postupně precizoval kritéria, podle kterých se přípustnost či nepřípustnost hodnotových soudů posuzuje. Ve veřejné či politické debatě jsou i názory nadnesené a přehánějící ústavně chráněnými [srov. nález sp. zn. I. ÚS 367/03 ze dne 15. 3. 2005 (N 57/36 SbNU 605)]. V nálezu sp. zn. I. ÚS 453/03 ze dne 11. 11. 2005 (N 209/39 SbNU 215) pak Ústavní soud shrnul, že *„i přehánění a nadsázka, byť by byly i tvrdé, nečiní samy o sobě projev nedovoleným. Ani nepřipadnost názoru kritika z hlediska logiky a podjatost kritika nedovolují samy o sobě učinit závěr, že kritik vybočil z projevu, který lze označit za přiměřený. Pouze v případě, že jde o kritiku věci či jednání osob veřejných, která zcela postrádá věcný základ a pro kterou nelze nalézt žádné zdůvodnění, je třeba považovat takovou kritiku za nepřiměřenou. Při tom je třeba vždy hodnotit celý projev uskutečňující se ve formě literárního, publicistického či jiného útvaru, nikdy nelze posuzovat toliko jednotlivý vytržený výrok anebo větu“* [podobně srov. též nález sp. zn. IV. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2007 (N 111/46 SbNU 41)].

30. Pokud jde o kritiku ve vztahu k veřejně činným osobám, je nutno vždy rovněž zvážit, zda je při kritice konkrétní osoby zasaženo do její *profesní sféry či sféry soukromého života*. Pokud totiž kritika zasahuje výlučně či převážně sféru profesní, je chráněna více než kritika zasahující do sféry soukromé [srov. např. rozsudek ESLP Dalban proti Rumunsku ze dne 28. 9. 1999, č. 28114/95, odst. 50]. Ani v případě veřejně činné či známé osoby totiž nemůže platit, že by její soukromý život nebyl vůbec chráněn.

31. Na základě shora uvedeného činí Ústavní soud následující obecnější východiska. Při řešení kolize mezi základním právem na svobodu projevu a základním právem na ochranu důstojnosti a cti jednotlivce musí být brána v potaz zejména 1) *povaha výroku* (tj. zda jde o skutkové tvrzení či hodnotový soud), 2) *obsah výroku* (např. zda jde o projev „politický“ či „komerční“), 3) *forma výroku* (zejména nakolik je předmětný výrok expresivní či dokonce vulgární), 4) *postavení kritizované osoby* (např. zda jde o osobu veřejně činnou či dokonce o osobu aktivní v politickém životě, případně o osobu veřejně známou – typicky „hvězdy showbyznisu“), 5) *zda se výrok (kritika) dotýká soukromé či veřejné sféry této kritizované osoby*, 6) *chování kritizované osoby* (např. zda kritiku sama „vyprovokovala“ či jak se posléze ke kritice postavila), 7) *kdo výrok pronáší* (např. zda se jedná o novináře, běžného občana, politika apod.) a konečně, 8) *kdy tak učiní* (tzn. např. jaké měl či mohl mít jeho autor v daný okamžik k dispozici konkrétní údaje, z nichž vycházel, a v jaké situaci tak učinil). Každý z těchto faktorů hraje jistou roli při hledání spravedlivé rovnováhy mezi základními právy stojícími v kolizi, ovšem jejich relativní váha závisí vždy na jedinečných okolnostech každého případu. Zároveň Ústavní soud zdůrazňuje, že tento výčet relevantních faktorů není taxativní; v úvahu musí být vždy vzat celkový kontext věci a ve specifických případech mohou být významné i okolnosti, jež nelze do žádné z právě zmíněných kategorií zařadit.

V. b) Aplikace obecnějších východisek na nyní projednávanou věc

32. V projednávané věci (jak ostatně dostatečně plyne z rekapitulace obsahu rozhodnutí vydaných obecnými soudy) je velmi podstatný již faktor první, tj. samotná *povaha výroku*. Celý předmětný výrok je totiž ve své podstatě kombinací skutkového tvrzení a (přidružených) hodnotících soudů. Sporná je však právě oprávněnost skutkového jádra výroku, tj. že *vedlejší účastnice nezákonně způsobila městu Chomutov dluh ve výši 8 milionů korun*. Tento výrok lze z větší části označit za skutkové tvrzení (avšak povaha tvrzení o „nezákonnosti“ je poněkud složitější, k tomu srov. níže). Jak plyne již ze shora uvedeného, oprávněnost kritiky mající povahu skutkového tvrzení závisí v zásadě na jeho *pravdivosti*.

33. Klíčovou (a nikoliv triviální) otázkou tak je, jaké nároky musí skutkové tvrzení splňovat, aby je bylo možno označit za (ne)pravdivé. Ústavní soud totiž zdůrazňuje, že s ohledem na podstatu a smysl svobody projevu a její ochrany v demokratické společnosti nelze kategorii *pravdivosti* vnímat maximalisticky jako požadavek na absolutní soulad s objektivním stavem reality, a to v každé situaci a v každém časovém okamžiku. Takovéto pojetí pravdy – byť je obecně jistě možné – totiž v praktické rovině nutně naráží na možnosti a meze lidského poznání (epistemologické limity). Posouzení, zda je určité skutkové tvrzení v souladu s objektivním stavem reality, totiž nemůže být s ohledem na limity lidského poznání zpravidla nikdy zcela konečné; může existovat pouze větší či menší míra praktické jistoty, že tvrzení v takovém smyslu pravdivé je. Pakliže je z povahy věci obtížné až nemožné určit, zda je určité skutkové tvrzení v souladu s objektivním stavem reality, bylo by absurdní vyžadovat po jednotlivcích, aby jimi pronášené výroky kritérium absolutní a objektivní pravdivosti vždy splňovaly.

34. Naznačená „maximalistická“ interpretace pojmu pravdivosti by mohla k obdobně absurdním a nežádoucím důsledkům vést právě v kontextu sporů o ochranu osobnosti. Veškeré výroky, které lidé v každodenním životě pronášejí, jsou totiž založeny na informacích, které jsou jim k dispozici, tj. které mohly získat v rámci svého poznání, a jsou výrazně ovlivněny i řadou faktorů dalších (jejich inteligencí, vzděláním, hodnotovým nastavením, sociálním prostředím apod.). Pokud by si jednotlivec musel před pronesením skutkového výroku být zcela jistý tím, že je bez jakýchkoliv myslitelných pochybností v absolutním souladu s objektivním stavem reality, měl by zřejmě - přísně vzato – v mnoha životních situacích raději pouze mlčet.

35. Proto se Ústavní soud přiklání k závěru, že i v případě sporů o pravdivost skutkového tvrzení je třeba vycházet z určitého reálného pojetí kategorie pravdivosti, které bere v úvahu kontext proneseného výroku, zejména, nakolik byl tento výrok založen na spolehlivých informacích, které jeho autor k dispozici skutečně měl, či je k dispozici přinejmenším mít mohl a měl. Uvedené přirozeně neznamená, že by kategorie pravdivosti byla subjektivní či zcela závislá na informacích, které má autor výroku (nahodile) k dispozici. Právě naopak – ještě předtím, než pronese skutkové tvrzení, které je způsobilé zasáhnout do osobnostních práv jiné osoby, by každý měl vyvinout určité přiměřené úsilí za účelem zjištění, zda je jím pronášený výrok pravdivý. Míra tohoto úsilí, kterou je od autora výroku možno oprávněně požadovat, se přitom může lišit v závislosti na tom, nakolik závažný je hrozící zásah do osobnostních práv dotčené osoby či v závislosti na osobě autora výroku (větší nároky budou v tomto ohledu kladeny na novináře, politiky či experty v určitém oboru - tedy na osoby, u nichž lze očekávat vyšší stupeň informovanosti a znalostí, a naopak nižší na „běžné občany“, od nichž tato očekávání požadovat nelze).

36. Zároveň Ústavní soud zdůrazňuje, že uvedené se pochopitelně vztahuje pouze na skutková tvrzení, o jejichž správnosti je jejich autor přesvědčen, tj. nikoliv na vědomé šíření nepravdy (lhaní).

37. Veden těmito úvahami, považuje Ústavní soud (na základě skutkového stavu zjištěného Krajským soudem v Praze) sporné tvrzení stěžovatele za v zásadě racionální interpretaci veřejně dostupných informací. Toto tvrzení se totiž skládá ve svojí podstatě ze dvou částí. Jednak stěžovatel tvrdil, že jednání vedlejší účastnice bylo nezákonné, a dále pak, že v jeho důsledku vznikl městu Chomutov dluh ve výši 8 milionů korun.

38. Vrchní soud v Praze založil napadené rozhodnutí částečně na argumentu, podle něhož nebylo prokázáno, že by nezákonných bylo všech cca 1200 exekucí a že soudně byla deklarována nezákonnost pouze v jednom případě. Tvrzení, že určité jednání je nezákonné, však nelze s ohledem na diskursivní povahu práva označit za „čisté“ skutkové tvrzení. Právě naopak – to, zda určité jednání má být považováno za souladné či rozporné s právem, může

být - a začasť také bývá - předmětem legitimních sporů, ať již praktických či akademických. Pokud tak např. autor v odborném článku označí určité jednání (resp. právní názor, který by toto jednání odůvodnil) za protiprávní, nelze takové tvrzení podrobovat testu pravdivosti jako klasické skutkové tvrzení. Mnohem spíše lze toto tvrzení označit za hodnotový soud, resp. za vyslovení názoru vyjadřujícího přesvědčení autora o tom, jak má být právo interpretováno. Podobně, určité rozhodnutí orgánu veřejné moci se nejprve jeví jako zákonné (presumpce správnosti), nicméně později je na základě přezkumného řízení zrušeno a bude tak postaveno najisto, že se jednalo o rozhodnutí nezákonné. Proto může být v konkrétním případě významné nejen to, *jaký* výrok byl učiněn, nýbrž také, *v který časový okamžik*.

39. Stejně tak v projednávané věci sice není možné požadovat, aby tvrzení o nezákonnosti bylo prokázáno (např. tím, že by všechny nařízené exekuce byly soudem pravomocně za nezákonné označeny), avšak, jak plyne i ze shora uvedeného, od každého, kdo činí takto veřejné výroky, je třeba očekávat, že vyvine přiměřené úsilí směřující k tomu, aby se nedopouštěl zbytečných dezinformací či dokonce nepravd a že pečlivě zváží, zda chování jiného označí přímo za protiprávní, anebo „jen“ např. nemorální či nesprávné. V nyní projednávané věci byl nicméně názor stěžovatele, že exekuce byly nezákonné, podpořen existencí soudního rozhodnutí označujícího jednu z nařízených exekucí za nezákonnou, a rovněž tím, že podle veřejně dostupných informací bylo předmětných 1200 exekucí vedeno obdobným způsobem (ostatně sám soudní exekutor potom ve všech těchto řízeních postupoval obdobně a uložil – byť dočasně – povinnost uhradit náklady řízení oprávněnému).

40. Ústavní soud se proto ztotožňuje s právním názorem Krajského soudu v Praze v tom ohledu, že tato část tvrzení je nepřesná a částečně zavádějící, neboť nezákonnost klade za vinu pouze vedlejší účastníci a pomíjí významnou roli soudního exekutora. To však samo o sobě ještě nečiní výrok „nepravdivým“ a neoprávněným. Dále pak Ústavní soud zdůrazňuje, že za tuto nepřesnost se stěžovatel vedlejší účastníci omluvil (srov. bod 18), čímž došlo ke zhojení tohoto dílčího zásahu do osobnostních práv vedlejší účastnice.

41. Tvrzení, podle něhož v důsledku tohoto postupu vznikl městu dluh ve výši 8 milionů, je ovšem bezpochyby skutkovým tvrzením. Při hodnocení jeho oprávněnosti nepovažoval Ústavní soud – v souladu se shora nastíněnými východisky – za rozhodující, že nebylo v době pronesení výroku v souladu s aktuálním objektivním stavem reality (být po určitou blíže nezjištěnou dobu tvrzení v zásadě splňovalo i toto kritérium). V kontextu projednávané věci je totiž toto tvrzení sice nepřesné, avšak s ohledem na informace, které stěžovatel v době pronesení výroku měl a mohl mít k dispozici, je lze v jádru považovat za opodstatněné. Stěžovatel totiž při formulaci tohoto tvrzení vycházel z veřejně dostupných podkladů, jejichž správnost nebyla veřejně (a to ani vedlejší účastníci) rozporována či uvedena na pravou míru a z nichž vyplývalo, že exekutor Jan Paraska požaduje po městu Chomutov 8 milionů korun a že existuje příčinná souvislost mezi tímto požadavkem a nezákonností nařízených exekucí. Za tohoto stavu proto nic nenasvědčovalo závěru, že by stěžovatel lhal. Za nepřipadný je tudíž třeba považovat argument vedlejší účastnice, podle něhož svoboda projevu neznamená právo lhát, neboť o lež (ve smyslu *vědomého* šíření nepravdy) v projednávané věci nešlo. I zde Ústavní soud dodává, že za nepřesnost tvrzení, pokud se týče velikosti dluhu, se stěžovatel vedlejší účastníci již omluvil a v tomto rozsahu tak byl zásah do jejich osobnostních práv zhojen.

42. Na základě uvedeného tudíž může Ústavní soud učinit dílčí závěr, že být měla určitá část výroku povahu skutkového tvrzení a toto tvrzení nebylo (v době, kdy byl tento výrok pronesen) v souladu s objektivním stavem reality, nelze je bez dalšího označit za neoprávněný zásah do osobnostních práv vedlejší účastnice. V tomto ohledu považuje Ústavní soud za podstatné, že stěžovatel vycházel z veřejně dostupných podkladů, o jejichž správnosti neměl důvod pochybovat, a že za později prokázanou nepřesnost výroku se vedlejší účastníci po skončení řízení před soudem prvního stupně omluvil. Za této situace

závisí posouzení oprávněnosti výroku jako celku na zhodnocení kontextu projednávané věci, zejména ovšem shora zmíněných relevantních faktorů.

43. Jedním z těchto významných faktorů je *obsah výroku*. V projednávané věci je rozporovaný výrok nepochybně možno označit za politický projev, neboť jeho obsahem je kritika stavu správy věcí veřejných, konkrétně přístupu veřejné moci k sociálně slabým občanům a hospodaření s veřejnými prostředky. Takový projev zasluhuje dle shora citované judikatury Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek Ceylan proti Turecku ze dne 8. 7. 1999, č. 23556/94, odst. 34) nejvyšší dostupnou mírou ochrany. Navíc, Ústavní soud nemohl ani přehlédnout, že se v daném případě ze strany stěžovatele jednalo ve své podstatě o kritiku určitého systému, resp. o kritiku konkrétního zvoleného systémového řešení, což je již svojí povahou záležitost hodna vyšší ochrany, než by tomu bylo např. jen u kritiky povahy čistě osobní.

44. Pokud se týče *formy výroku*, určité jeho části lze považovat za poměrně expresivní. Jde zejména o formulaci, že vedlejší účastnice přivedla město Chomutov „cu grunt“ (zřejmě z německého *zu Grunde*, tj. „ke dnu“, přeneseně i „ke krachu“). Míra expresivity tohoto politického projevu ovšem nijak nevybočuje z mezí obecně uznávaných pravidel slušnosti, neboť je zřejmé, že se nejednalo např. o vulgární, pejorativní či jiný podobný výraz, který by sám o sobě znevažoval osobu vedlejší účastnice (blíže viz v bodu 28 citovaný nálezný sp. zn. III. ÚS 359/96).

45. Vedlejší účastnice byla ostatně v době pronesení předmětného výroku *veřejně činnou osobou*, a to dokonce osobou politicky činnou, která v průběhu své kariéry zastávala poměrně významné politické pozice, zejména byla primátorkou města Chomutov a poslankyní Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Z titulu tohoto postavení je podle ustálené judikatury Ústavního soudu [nálezný sp. zn. IV. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2007 (N 111/46 SbNU 41), odst. 50] i Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudek Kwicień proti Polsku ze dne 9. 1. 2007, č. 51744/99, odst. 52) povinna snášet intenzivnější zásahy do svých osobnostních práv než osoba, která ve veřejném životě či konkrétně v politice nepůsobí.

46. Předmětný výrok stěžovatele se navíc *nedotýkal jejího soukromého života*, nýbrž právě jejího veřejného působení (veřejné sféry). I tento faktor tudíž v rámci hledání spravedlivé rovnováhy mezi dotčenými základními právy stěžovatele a vedlejší účastnice svědčí ve prospěch upřednostnění svobody projevu [srov. nálezný sp. zn. IV. ÚS 23/05 ze dne 17. 7. 2007 (N 111/46 SbNU 41), odst. 33–36].

47. Rovněž *chování kritizované osoby* (vedlejší účastnice) je v projednávané věci významné. Je třeba přihlídnout k tomu, že téma vymáhání pohledávek od sociálně slabých dlužníků města Chomutov bylo v letech 2009 až 2011 velmi kontroverzní politickou otázkou, což lze dokumentovat i značným zájmem médií (širě tohoto zájmu byla částečně zachycena i v rámci dokazování provedeného soudem prvního stupně; ostatně i předmětný výrok byl pronesen v pořadu přenášeném ve veřejnoprávní televizi). Pokud proto vedlejší účastnice při řešení tohoto politického problému učinila (ať již sama či v součinnosti s dalšími osobami) určité kontroverzní kroky a ty pak veřejně obhajovala, musela počítat se zvýšenou mírou kritiky.

48. Konečně pak Ústavní soud přihlédl i k *osobě stěžovatele* (tj. autora výroku). Stěžovatel v pořadu vystupoval jako odborník na problematiku exekucí v rámci neziskové organizace Člověk v tísni. Bylo proto od něj možné očekávat určitou míru profesionální péče, pokud jde o ověření pravdivosti výroků, které v pořadu celostátní veřejnoprávní televize pronesl. Na druhou stranu však od stěžovatele nelze v tomto ohledu vyžadovat stejnou profesionální kompetenci, jako např. od odborníků anebo specializovaných novinářů. V projednávané věci s ohledem na skutkový stav, jak byl zjištěn Krajským soudem v Praze, proto činí Ústavní soud závěr, že stěžovatel, spoléhaje se zřejmě na informace zveřejněné v médiích,

keré v té době ostatně nebyly veřejně rozporovány ani stěžovatelkou, neporušil ani zásadu, podle níž by měl vyvinout přiměřené úsilí k ověření jejich pravdivosti, a tyto informace interpretoval v zásadě akceptovatelným způsobem.

49. Právě provedenou analýzu faktorů relevantních pro posouzení kolize základních práv v projednávané věci lze proto shrnout následovně. Předmětný výrok (resp. určitá jeho část) byl skutkovým tvrzením, které, jak se posléze ukázalo, nebylo zcela v souladu s objektivním stavem reality. Jádro tohoto výroku bylo však racionálně založeno na veřejně dostupných podkladech, o jejichž správnosti neměl stěžovatel důvod pochybovat a proti nimž ani vedlejší účastnice nikterak veřejně nebrojila. Byť bylo později prokázáno, že předmětný výrok byl v určitých ohledech zavádějící a nepřesný, nelze jej bez dalšího považovat za neoprávněný zásah do osobnostních práv stěžovatelky, a to i s ohledem na skutečnost, že se za šíření prokázaných nepřesností stěžovatel vedlejší účastnici následně omluvil (čímž byl v tomto rozsahu zásah do jejích osobnostních práv zhojen).

50. Další relevantní faktory, které Ústavní soud zohlednil při hledání spravedlivé rovnováhy mezi kolidujícími základními právy, přitom vesměs hovoří ve prospěch upřednostnění stěžovatelovy svobody projevu. Předmětný výrok byl totiž politickým projevem kritizujícím osobu politicky činnou, a to pokud se týkalo jejího působení ve veřejné sféře. Projev byl sice poněkud expresivní, avšak nikterak nevybočil z obecně uznávaných pravidel slušnosti. Sama vedlejší účastnice přitom s ohledem na své kontroverzní vystupování musela očekávat, že bude veřejně kritizována. S ohledem na postavení stěžovatele rovněž nelze učinit závěr, že by si při ověřování pravdivosti výroku počínal nedbale a nikoliv s přiměřenou péčí.

51. Vrchní soud v Praze a Nejvyšší soud v napadených rozhodnutích tyto okolnosti dostatečně nezohlednily, v důsledku čehož nesprávně (a nikoliv „nezbytně v demokratické společnosti“) upřednostnily osobnostní práva vedlejší účastnice před svobodou projevu stěžovatele. Tím porušily právo stěžovatele na svobodu projevu ve shora popsaném smyslu.

V. c) K porušení práva na spravedlivý proces

52. Ústavní soud naopak nemůže přitakat námitkám stěžovatele stran tvrzeného porušení jeho práva na spravedlivý proces, jež považuje za zjevně neopodstatněné. Odůvodnění obou napadených rozhodnutí – byť nebyla vyčerpávající – nelze považovat za rozporné s požadavky plynoucími z práva na spravedlivý proces, neboť je z nich patrné, z jakého skutkového stavu soudy při rozhodování vycházely, o jaká ustanovení právních předpisů se jejich rozhodnutí opírala a jak byla tato relevantní ustanovení interpretována. To, že odvolací soud položil při svém rozhodnutí důraz pouze na některé dílčí aspekty projednávané věci (zatímco jiným přisoudil menší význam) mělo sice za následek protiústavní rozhodnutí ve věci samé, avšak nezpůsobuje bez dalšího zároveň porušení práva na spravedlivý proces.

53. Ani námitce stěžovatele, podle níž byl v důsledku chování vedlejší účastnice zbaven práva na dvojinstanční řízení, nelze přisvědčit. Předmět řízení byl totiž jasný od samého počátku a stěžovatelova procesní pozice (tj. co má tvrdit a co dokazovat) byla jasná již v řízení před soudem prvního stupně, což lze koneckonců dovodit i z toho, jaké otázky byly před soudem prvního stupně řešeny a jaké důkazy sám stěžovatel navrhoval. Na tom nic nemění ani skutečnost, že vedlejší účastnice si v řízení před odvolacím soudem počínala procesně aktivněji.

VII. Závěr

54. Ze všech shora popsaných důvodů Ústavní soud uzavírá, že obecné soudy svými rozhodnutími porušily právo stěžovatele na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny, čl. 10 Úmluvy a čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

55. Proto Ústavní soud podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadená rozhodnutí zrušil. Úkolem těchto soudů bude posoudit daný případ znovu, přičemž jsou vázány právním názorem Ústavního soudu.

56. Ústavní soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

P o u č e n í :   Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat (§ 54 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).

V Brně dne 3. února 2015

Radovan Suchánek
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kadlečková